

(המשך מעמוד 10)

פלת את ראייתו ומעוותת את תפיסת הריי אליה הפוליטית שלו. באחד ממאמריו ניסה להציג את הוויכוח בצורה פשטנית, כאילו מדובר בוויכוח בין מי שמעדיף שלום על שטחים לבין מי שמעדיף שטחים על שלום. במאמר אחר הטיל דופי בכישוריהם ובהבנתם של משרתתני משלחת ישראל במיפגש מינה האוס בקאהיר. לאסנרי נדמה שרק הוא מיטיב להבין את הערבים, והוא מתגאה בכך שהבנתו עמוקה יותר בשל שהותו במצריים.

וגציגים ישראלים וכתבים ישראלים, לא היו במצריים? האם תפיסתו הקודמות של אבנרי בעניין אופן פתרון הסיכסוך הישראלי-ערבי אינן משפיעות על פירושו להצהרות סאדאת? מדוע הוא נזהר מלתקוף את סאדאת על נוקשותו, על קיצוניותו, על אי-תרבותו הדין הפוליטי העולה מגידופיו? האם זה כן והואן להטיל ריב רק בבנין, בגין, בגין, ובגין?

אנו רוצים להזכיר לאבנרי, כי בנימין 77 בישרו הוא וחבריו מן המועצה ליישור אל-פלסטין, על „מיפנה היסטורי“ (שלא היה ולא נברא) ובקשרינו עם אש"ף, אם אומנם מאמין הוא שיוכל למתן את גיבריל וחבש ועראפאת — יבושם לו, אם מאמין הוא שהפלסטינים יסתפקו במדינת גטו קטנה ללא צבא ותוך נוכחות צה"לית בשיטחה — שיערב לו.

ולסיום, נזכיר נשכחות: במאמר מיום 12.10.72 (העולם הזה 2093) מביא אבנרי דברים שאמר באוני פלסטינים בלונדון: „אתם יכולים לומר שהעם הישראלי משורגע לביטחון. אשיב על כך: יש לנו הזכות להיות משוגעים לביטחון. ההיסטוריה שלנו נטעה ובנו את השיגעון הזה.“ או, למשל: „איני בא להכריח איש לאהוב את הצירנות, אני רוצה רק להרגיש: מדינת ישראל היא ציונית, ועם המדינה הציונית הזאת צריכים לעשות שלום.“

האם הוא עדיין עומד מאחרי דברים אלה, והאם הוא מוכן להציבם כתנאי מינימום לשלום?

הרצל ובזפור חקק, ירושלים

גמישות בחולשה

בעיתונכם (העולם הזה, 2136), התיפרסמה אודותי כתבה (עמוד 36, תחת הכותרת „שיוויון בפני החוק“).

בכתבה זו סולפו כמה עובדות חשובות, ולא רק זאת אלא גם צוטטו מישפטים שכביכול נאמרו עליידי. כך נוצר תיאור מעוות של מה שהתרחש באמת.

וכך היו פני הדברים לאמתם: לצורך עבודתי בסירת-ביטחות עמדתי עם חביתי למיקצוע כדי לעצור נהגים העוברים באור אדום. לכך נזקקתי לקטנועי במקום הקרוב ביותר אלי (במיקרה שאצטרך לפתוח במירדף). באותה הצומת חניתי אחרי מעבר-החציה מכונית השייכת לנכה. חברתי למיקצוע העמידה קטנועה לפני מעבר החציה. לכן, כשלא ראיתי מקום אחר, נאלצתי להניח את קטנועי על חלק קטן מאד של מעבר-החציה, כך שנשאר מקום למכביר להולכי הרגל.

ראובן לוי הגיע עם אופנוע גדול והחנה אותו בדיוק לרוחב כל מעבר החציה. ביקשתי אותו להזיז את אופנועו, אך הוא טען כי גם קטנועי מפריע. הסברתי כי הוא נחוץ לי לשם מילוי תפקידי, אך זה לא שיכנע אותו להזיז את אופנועו. חזרתי והפצרתי בו שנית להזיז את אופנועו, אך ראובן לוי התעלם מדבריי והתיקדם לעבר חנות שהיתה במקום. הורצתי את פנקס-החנייה כדי לרשום לו דו"ח, וכשראה זאת, חזר במהירות, התיקן את אופנועו ונס כל עוד נפשו בו.

ראובן לוי ואופנועו הפסיקו להוות מיסוד להולכי הרגל — ובזאת השגתי את מטרת. פעמים רבות פתרתי הפרעות בדרכים (וכך גם סיררים אחרים), שנגרמות עליידי נהגים, בעזרת הרתעה בעלי פה וגילויי גמישות, אך האם מיקרה זה צריך ללמד אותי לקח, כאשר גמישות נחשבת כאן לחולשה?

תמר דרור, רמת-השרון

אוריאל

למען התענוג...

אני כבר מצאתי את התענוג האמיתי. אידופה, דלת ניקוטין בעישון, עשירה בטעם.

